

Hồi 07

Vu Oan Giá Họa

Quách Trung nghe thế "Hừ" một tiếng, nói tiếp:
- Chiếc lam bào vấy máu người cởi ra còn nằm ở hiện trường. Nhân chứng vật chứng đều có đủ, còn gì để chối cãi nữa?

Hoàng Thiên Vũ run lên.

Quách Trung nghiêng răng hỏi:

- Người thừa nhận rồi chứ?

Hoàng Thiên Vũ chợt quát to:

- Không thừa nhận!

Quách Trung nói:

- Hiện Võ Minh đã phái xuất gần hết võ sĩ Cẩm Vệ truy bắt, người không thừa nhận là yên sao?

Hoàng Thiên Vũ cố bình tĩnh lại.

Chàng biết rằng trong chuyện này nhất định phải có nguyên do nào đó, tức giận sẽ không giải quyết được việc gì.

Chàng dịu giọng hỏi:

- Quách đại ca tin rằng tiểu đệ là hạng người có thể làm chuyện dâm dục đó hay sao?

Quách Trung thành thực đáp:

- Ta không muốn tin. Nhưng hãy nghĩ xem, chứng cứ đã rõ ràng như vậy, không tin cũng chẳng được.

Rồi chợt hỏi:

- Người dám nói rằng mình không làm việc đó sao?

Hoàng Thiên Vũ trả lời kiên quyết:

- Tuyệt đối phủ nhận!

Quách Trung trầm ngâm nói:

- Vậy thì ai làm chứ!

Giọng ông đã không còn gay gắt như trước.

Hoàng Thiên Vũ nói:

- Rõ ràng là có kẻ ác ý đã hành động có tính toán để vu oan giá họa cho tiểu đệ. Nhất định tôi sẽ truy tìm được hắn để lấy lại sự thanh bạch cho mình.

Quách Trung hỏi:

- Lão đệ có đoán được ai làm việc đó không?

Hoàng Thiên Vũ lắc đầu:

- Tạm thời chưa có chứng cứ và manh mối gì...

Quách Trung nhú mày nói:

- Hoàng lão đệ! Ta tin vào nhân phẩm và tính cách của đệ, dám trái lệnh của tân Minh chủ và Trưởng lão đường để người đi. Nhưng người khác thì không dễ dàng thế đâu.

Ông ta bỗng thấp giọng:

- Đệ cho rằng kẻ gây ra vụ này để hại mình có thể liên quan đến việc Trần bá bá bị thất tích ba năm trước không?

Hoàng Thiên Vũ trầm ngâm nói:

- Cũng không loại trừ khả năng đó... Đại ca có điều tra được manh mối gì thêm không?

Quách Trung đáp:

- Chứng cứ thì không nhưng ngu huynh có một vài suy đoán. Việc này sẽ bàn với đệ vào lúc khác. Còn bây giờ ta có một yêu cầu với đệ.

Hoàng Thiên Vũ liền hỏi:

- Yêu cầu gì?

Quách Trung nghiêm giọng:

- Bất luận trong tình huống nào, lão đệ cũng nhất quyết không được dả thương bất cứ ai truy bắt mình. Đệ làm được không?

Hoàng Thiên Vũ trả lời không chút do dự:

- Việc đó thì tiểu đệ chấp thuận!

Quách Trung nói:

- Ngu huynh sẽ cố tìm cách để Võ Minh hoãn thi hành án này trong một thời gian, nhưng chưa dám hứa trước có thành công hay không?

Hoàng Thiên Vũ cảm kích nói:

- Đa tạ Quách đại ca!

Quách Trung thấp giọng:

- Việc luyện võ học thượng thừa thế nào?

Hoàng Thiên Vũ đáp:

- Tiểu đệ tin rằng mình đã luyện được tới sáu bảy thành hỏa hầu...

- Như vậy là thành công lắm rồi. Tại sao sau khi hạ sơn không tìm ngu huynh?

- Tiểu đệ sợ vào Võ Minh gặp người quen không tiện. Hơn nữa ở Tân Dã dưới chân núi Tung Sơn nghe được tin tức sư đồ Thần Dao Vô Ảnh Bà vừa tới Lạc Dương nên theo về đây.

Quách Trung gật đầu nói:

- Ngu huynh cũng nghe tin đó, nhưng chưa gặp ai cả. Lão đệ sẽ còn ở lại Lạc Dương một thời gian nữa chứ?

- Vâng! Trước đây đệ chỉ định tìm Thần Dao Vô Ảnh Bà tiền bối hỏi xem có biết chút manh mối gì về việc của sư phụ mất tích không? Nhưng nay lại xảy ra chuyện vu oan giá họa này, đương nhiên phải ở lại điều tra cho rõ.

Quách Trung trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Thôi bây giờ lão đệ đi đi, nhưng hãy bí mật điều tra, đừng để lộ diện. Chúng ta sẽ gặp lại sau.

- Dạ!

Hoàng Thiên Vũ nói xong quay lại đi ra khỏi rừng, trong lòng đầy những cảm giác nặng nề khôn tả.

Làm sao có thể ngờ được rằng đường đường vị Kinh Thiên Kiếm, trước đây từng theo sư phụ và Quách Đường chủ làm được rất nhiều việc lớn cho Võ Minh, tự tay bắt Giáo chủ Tam Tuyệt Đạo Nhân của Tam Tài Giáo giao cho Võ Minh xử tội, nay lại bị chính Võ Minh ra lệnh truy bắt về tội hiếp dâm giết người?

Lạc Dương đệ nhất thế gia Đồ gia trang danh chấn Trung Nguyên, cũng có thể nói là thiên hạ đệ nhất gia, việc thiên kim ái nữ bị hại đương nhiên làm chấn động giang hồ, việc Võ Minh ra lệnh truy bắt hung thủ là điều tất yếu.

Nhưng điều kinh khủng nhất là hung thủ chính là đệ tử chân truyền của vị Minh chủ Võ Minh tiền nhiệm, người được coi là võ công cao cường và đức cao vọng trọng bậc nhất võ lâm nhưng đã mất tích một cách bí ẩn ba năm trước mà đến nay vẫn chưa biết rõ nguyên nhân.

Kẻ nào đã vu oan giá họa cho chàng như vậy?

Không những thủ đoạn của hắn tinh vi, thâm độc mà còn là kẻ to gan lớn mật và rất có thể lực nữa.

Rốt cuộc là ai chứ?

Tuyệt đối không có manh mối nào để suy đoán cả, ngoại trừ việc hoài nghi hắn có liên quan đến việc mất tích của sư phụ chàng ba năm trước.

Thế nhưng hiện tại Hoàng Thiên Vũ vẫn chưa có bằng chứng gì về việc sư phụ mình bị hãm hại, ngoài cảm giác rằng lão nhân gia đã tiên liệu trước điều này.

Ai ngờ rằng vừa luyện thành kiếm pháp thượng thừa, định ra tay tra tìm dấu vết về việc mất tích đầy bí ẩn của sư phụ thì lại xảy ra biến cố bất ngờ này?

Hoàng Thiên Vũ quyết định gác việc tìm kiếm lại để điều tra hung thủ đã hãm hại mình.

oOo

Những ngày hôm đó cả thành Lạc Dương như sôi lên.

Trong các khách điểm, tửu lâu, quán trà, chỉ cần có hai người trong giang hồ trở lên là sôi nổi bàn tán về vụ án hiếp sát của Kinh Thiên Kiếm Hoàng Thiên Vũ.

Chỉ trong vài hôm, thanh danh của Kinh Thiên Kiếm lầy lùnh thiên hạ mấy năm trước nay bỗng biến thành ác danh, cũng đồng nghĩa với việc một bậc hào kiệt nghĩa khí trở thành một tên dâm ác.

Đừng nói người trong giang hồ mà khắp Lạc Dương, các giới nam phụ lão ấu đều nhắc tới với nỗi kinh hoàng và lòng khinh bỉ.

Từ Lạc Dương, tin tức bay đi khắp chốn giang hồ theo bước chân hàng trăm kỵ mã được Võ Minh cử đi truy bắt hung thủ.

Chính Minh chủ và Trưởng lão đường hạ lệnh cho toàn võ lâm, bất cứ ai hễ gặp Kinh Thiên Kiếm Hoàng Thiên Vũ là giết không cần luận tội.

Bên sông Hoàng Hà, trong một căn lều hoang phế của ngư dân, Hoàng Thiên Vũ ngồi trầm ngâm, thần thờ nhìn những lớp sóng cuộn cuộn trên sông và chính trong lòng chàng cũng đang dậy sóng.

Chàng đã ngồi bó gối trong gian lều đó suốt một ngày, không phải tìm cách đào tẩu mà cố nghĩ biện pháp để truy nã hung thủ, tẩy sạch nỗi oan khuất cho mình.

Đầu chàng như muốn vỡ tung ra nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Trong tay không có bất cứ một manh mối nào dù là nhỏ nhất thì tiến hành điều tra như thế nào đây? Nhiều khi chàng nghiêng rằng muốn công khai xuất hiện giữa Lạc Dương làm diên đảo cả cố đô cho hả giận. Nhưng vốn là một võ sĩ kiên cường đầy lý trí, chàng xua đuổi ý nghĩ ngu xuẩn đó đi, bởi vì hành vi mù quáng đó sẽ rất có lỗi với Quách Trung và hại đến thanh danh của sư môn.

Bấy giờ sắp hoàng hôn, ánh tà dương tỏa nắng vàng vọt xuống bãi lau bờ cát càng tăng thêm vẻ đìu hiu.

Bóng chiều nhòa nhạt dần. Những ngôi sao đã bắt đầu nhấp nháy trên nền trời.

Chợt một bóng người đi về phía ngôi lều.

Hoàng Thiên Vũ đã tìm đến nơi hoang vắng rồi, không muốn sống chui nhủi như một kẻ tội phạm nên không có lý do gì phải trốn tránh mọi người.

Chàng giương mắt thản nhiên nhìn người kia lướt nhanh trên bãi cát tiến về phía mình.

Căn cứ vào thanh âm, dáng người và trang phục thì đó là một nữ nhân.

Người kia đến cách lều chừng năm bước thì dừng lại ho khan một tiếng.

Quả nhiên đó là nữ nhân, hơn nữa còn là một thiếu nữ rất xinh đẹp, chưa tới hai mươi tuổi, mình mặc áo hoa, trông rất sắc sảo như một con bướm, đôi mắt sắc như dao, thoáng lộ nụ cười ngậm tình nhìn Hoàng Thiên Vũ dăm dăm không chớp.

Ánh mắt ấy rất dễ thiêu cháy nam nhân!

Hoàng Thiên Vũ cũng nhìn lại đối phương nhưng với ánh mắt hoàn toàn vô cảm, người cũng bất động như pho thạch tượng.

Hai người đứng nhìn nhau như vậy rất lâu.

Cuối cùng thiếu nữ lên tiếng:

- Chàng là Kinh Thiên Kiếm Hoàng đại hiệp?

Giọng cô ta thánh thót như chim họa mi.

Hoàng Thiên Vũ lạnh lùng đáp:

- Không sai! Sao cô nương biết?

Thiếu nữ cười đáp:

- Trong võ lâm ai không biết đại danh hiển hách của vị Lãnh đội Cẩm Vệ của Võ Minh Kinh Thiên Kiếm Hoàng Thiên Vũ, nhất là mấy năm trước từng bắt sống Giáo chủ Tam Tài Giáo Tam Tuyệt Đạo Nhân?

Cô ta chợt hỏi:

- Vì sao chàng lại ở đây?

Hoàng Thiên Vũ phản vấn:

- Còn cô nương sao lại tới đây?

Thiếu nữ cười phô hai hàm răng trắng như ngọc:

- Thiếp ư?

Cô ta dùng bàn tay trắng nõn nàng như những búp măng vén món tóc bị gió bay phơ phất khoe bộ ngực căng tròn khêu gợi mới trả lời:

- Thiếp đang luyện khinh công. Hàng ngày cứ lúc hoàng hôn là thiếp chạy đến đây tập luyện.

- À...

Thiếu nữ chớp chớp đôi mi như rặng liễu, hỏi:

- Kinh Thiên Kiếm! Chàng có biết hiện đang có bao nhiêu người bủa đi khắp giang hồ truy sát mình không?

Hoàng Thiên Vũ lãnh đạm trả lời:

- Biết! Nhưng tại hạ không thể ngăn cản họ làm việc đó. Cô nương cũng là một trong số đó chứ gì?

Chàng như đang nói về chuyện của người khác, nhưng trong thâm tâm lại đang rất phần nộ và đau khổ.

Thiếu nữ đáp:

- Đó là kim lệnh của Minh chủ Võ Minh. Đã là người trong võ lâm tất phải có nghĩa vụ chấp hành.

Hoàng Thiên Vũ lạnh lùng nói:

- Vậy thì hạ thủ đi!

Thiếu nữ cười khanh khách nói:

- Nếu muốn hạ thủ với chàng thì thiếp đã làm chuyện đó từ lâu rồi!

Hoàng Thiên Vũ nhướn mày hỏi:

- Thế là sao?

Thiếu nữ thản nhiên đáp:

- Thật ra trước đây thiếp cũng định giết chàng, nhưng bây giờ gặp, thiếp liền thay đổi ý định, chẳng những không giết nữa mà lại còn thấy yêu thích chàng!

Cô ta nói bằng giọng rất tự nhiên không chút xấu hổ.

Một thiếu nữ mới lần đầu gặp một nam nhân mà đã công khai nói thẳng mình yêu anh ta, đủ thấy đó là hạng người thế nào.

Hoàng Thiên Vũ không khỏi ngơ ngác chẳng biết trả lời sao.

Thiếu nữ thản nhiên nói tiếp:

- Chàng thật có ma lực hấp dẫn nữ nhân! Từ ngày thiếp xuất đạo tới nay, lần đầu tiên gặp một người tuấn tú và có phong độ võ sĩ như thế! Lẽ ra chàng không nên là người lạnh lùng vô tình như thế mới phải!

Hoàng Thiên Vũ cười nhạt đáp:

- Cô nương sai rồi! Tại hạ sinh ra bản tính vốn lạnh lùng.

Thiếu nữ bỗng phán một câu:

- Nếu thế thì chính tạo hóa đã sai lầm.

- Vì sao thế?

Thiếu nữ giải thích:

- Vì tạo hóa đã cho chàng diện mạo tuấn mỹ như thế, phong tư trác tuyệt như thế nên có bản tính phong lưu đa tình mới đúng!

Tới đó nhoẻn miệng cười.

Nếu được tán dương như thế, nhiều người sẽ rất cao hứng, nhưng Hoàng Thiên Vũ chỉ thấy chán ghét, tự nhủ:

"Người mà đã thế tất không phải là hạng chính chuyên gì!"

Liền đổi sang đề tài khác:

- Cô nương không muốn động thủ với tại hạ nữa sao?

Thiếu nữ gật đầu ngay:

- Đương nhiên! Không những thế...

Hoàng Thiên Vũ ngắt lời:

- Nếu vậy thì xin cô nương cứ việc tự nhiên!

Thiếu nữ cười khanh khách nói:

- Ui chao! Kinh Thiên Kiếm! Chàng định đuổi thiếp hay sao? Không được! Thiếp rất thích nam nhân có tính cách như chàng! Thiếp ghét cay ghét đắng bọn công tử phong lưu, hề thấy gái đẹp là cứ nhìn chòng chọc như muốn lột áo quần người ta!

Cô ta uyển chuyển đi tới hai bước, cười hỏi:

- Sao chàng không hỏi thiếp là ai?

Hoàng Thiên Vũ ấp úng:

- Cái đó...

Thiếu nữ nói luôn:

- Thiếp là Hồ Điệp Cô Nương.

Hoàng Thiên Vũ buộc miệng:

- Hồ Điệp Cô Nương?

Thiếu nữ đưa mắt lúng liếng nhìn chàng hết sức tình tứ, gật đầu:

- Chính thế! Cái tên ấy nghe rất hay, phải không?

Hoàng Thiên Vũ miễn cưỡng đáp:

- Rất hay...

Hồ Điệp Cô Nương tấn công tiếp:

- Chàng có muốn kết giao bằng hữu với thiếp không?

Hoàng Thiên Vũ nghĩ ra câu trả lời khá an toàn:

- Trong giang hồ, đã không phải là địch nhân tất đều là bằng hữu.

Hồ Điệp Cô Nương lắc đầu:

- Không phải là bằng hữu kiểu đó!

Hoàng Thiên Vũ nhú mày:

- Vậy bằng hữu cách nào?

Hồ Điệp Cô Nường bình thản đáp:

- Bằng hữu theo cách chàng vừa nói là theo kiểu tứ hải giai huynh đệ, chỉ là giữa nam nhân với nhau thôi.

Cô ta nhoẻn miệng cười nói tiếp:

- Còn đây giữa nam với nữ tất phải đặc biệt hơn!

Quả là một nữ nhân trơ tráo!

Hoàng Thiên Vũ quen biết với nữ nhân không nhiều, sau khi Trương Nhược Huyền do hiểu lầm mà bỏ đi hơn ba năm trước, chàng trở nên tuyệt vọng không quan hệ với bất kỳ một nữ nhân nào khác nữa.

Đương nhiên trong ba năm vừa qua, chàng vẫn không nguôi nhớ về thiếu nữ hiền thực và chí tình đó với một nỗi chua chát khó giải thích thành lời.

Bây giờ đứng trước nữ nhân đa tình đến phóng đảng này, nhất là trong hoàn cảnh éo le do chính nữ nhân gây ra, trước sự tỏ tình của Hồ Điệp Cô Nường, Hoàng Thiên Vũ không thấy có chút hứng thú nào, trái lại càng thêm chán ghét.

Chàng lãnh đạm nói:

- Tại hạ xưa nay không thích kết giao bằng hữu...

Hồ Điệp Cô Nường mở to mắt nói:

- Sao lại thế? Chàng có một vị bằng hữu chí thiết là Đường chủ Võ Minh Quách Trung kia mà? Có phải vì thiếp quá xấu nên làm cho chàng chán ghét không?

Hoàng Thiên Vũ vẫn lạnh nhạt:

- Tùy cô nương muốn nghĩ sao cũng được!

Đột nhiên Hồ Điệp Cô Nường quay lại nhìn dọc bờ sông một lúc rồi thấp giọng nói:

- Có người đến đây! Chắc là một trong số những kẻ truy tìm chàng. Hãy tránh đi một lúc!

Hoàng Thiên Vũ đáp:

- Người nên tránh phải là cô nương. Còn tại hạ không việc gì phải tránh cả!

Hồ Điệp Cô Nường ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

- Vì cô nương ở lại đây thì rất dễ bị người khác nghi ngờ là cùng bọn với tại hạ, như vậy thì sẽ phiền phức.

Hồ Điệp Cô Nương trả lời không chút do dự:

- Cái đó thì thiếp chẳng thêm để tâm.

Hoàng Thiên Vũ cười nhạt nói:

- Cô nương chẳng thêm để tâm, nhưng tại hạ lại để tâm!

Hồ Điệp Cô Nương càng ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao thế? Chính chàng vừa nói rằng mình không việc gì phải tránh...

Hoàng Thiên Vũ ngắt lời:

- Vì tại hạ xưa nay không thích người khác nhúng tay vào việc của mình. Cũng không muốn vì chuyện của mình mà liên lụy đến người khác.

Hồ Điệp Cô Nương "à" một tiếng, cười nói:

- Nếu vậy chàng có thể yên tâm. Thiếp không nhúng tay vào, cũng không làm liên lụy đến chàng đâu!

Hoàng Thiên Vũ đành im lặng.

Suốt dọc bờ sông không thấy có gì khác lạ, nhưng Hoàng Thiên Vũ nghe được thanh âm tiếng bước chân nhẹ như tiếng gió lùa vào cành lá.

Hiển nhiên người đang tới đây có võ công thượng thặng.

Lát sau tiếng bước chân rõ dần.

Ngôi lều nhỏ bé, cửa lại hẹp nên tối om, vì thế Hoàng Thiên Vũ từ bên trong nhìn ra càng rõ.

Bọn đang đến có cả thầy năm người, đi đầu là một thanh niên còn trẻ chừng hai mươi hai một tuổi, bận cẩm bào ra dáng là một công tử quý phái. Đi sau là bốn võ sĩ.

Năm người tiến thẳng đến căn lều, có lẽ bị hấp dẫn bởi Hồ Điệp Cô Nương vì bộ y phục sắc sảo của cô ta nổi bật trên bãi cát từ xa nhìn rất rõ.

Hồ Điệp Cô Nương giới thiệu:

- Tên công tử đi đầu là nhị công tử của Lạc Dương đệ nhất thế gia tên là Đồ Sĩ Kiệt.

Hoàng Thiên Vũ nghe nói trong lòng chợt thấy căng thẳng lên. Như vậy là khó chủ đã tìm đến.

Năm người đến cách Hồ Điệp Cô Nường chừng một trượng thì dừng lại đứng đối diện với cô ta.

Đồ Sĩ Kiệt cười nói:

- Cô nương! Thật là hạnh ngộ! Cô nương sao lại ở đây?

Hồ Điệp Cô Nường thản nhiên đáp:

- Đến ngắm ánh tà dương!

Đồ Sĩ Kiệt tiến lên hai bước, nhìn Hồ Điệp Cô Nường từ trên xuống dưới rồi cười nhả nhả nói:

- Cô nương thật có nhã hứng! Ở đây chỉ có cát bụi và lau lách, không ngờ có sức hấp dẫn một con bướm sắc sỡ như thế!

Y nói "con bướm sắc sỡ" tất nhiên ám chỉ cái tên Hồ Điệp của thiếu nữ này, giọng tán tỉnh hơn là châm biếm.

Hồ Điệp Cô Nường cũng chớp mắt đưa tình hỏi:

- Còn nhị công tử sao cũng tới đây?

Đồ Sĩ Kiệt buông gọn hai tiếng:

- Đi sẵn!

Hồ Điệp Cô Nường chau mày hỏi:

- Ở đây ngoài cỏ rừng, có gì đáng để sẵn đâu?

Đồ Sĩ Kiệt cười hô hô nói:

- Săn bướm không được sao?

Hồ Điệp Cô Nường trơ tráo hỏi:

- Nhị công tử muốn bắt bướm ư?

Đồ Sĩ Kiệt cười dâm dăng đáp:

- Bỏn công tử vốn đi săn cỏ, nhưng tình cờ gặp được bướm là dịp may hiếm có, ai lại bỏ qua cơ hội?

Hồ Điệp Cô Nường cười bí hiểm:

- Nhị công tử! Điều này rất khó nói. Có thể không phải là dịp may mà là một điều bất hạnh đấy!

- Cô nương nói vậy là có ý gì?

- Bởi vì con bướm đẹp có khi là con bướm độc, lỡ dính phải là rất phiền phức đấy!

Đồ Sĩ Kiệt cười to nói:

- Hồ đồ! Bắt bướm cũng như bắt rắn vậy, độc bao nhiêu thì thú vị bấy nhiêu, càng độc càng quý!

Hoàng Thiên Vũ nghe đôi nam nữ dâm đẳng kia tán tỉnh nhau, trong lòng chán ghét đến cực điểm.

Quả là nguừ tầm nguừ, mã tầm mã. Trước mặt người khác mà cứ nói chuyện trắng hoa chẳng chút ngượng miệng!

Hồ Điệp Cô Nường cười khanh khách nói:

- Tôi đã cảnh cáo từ đầu. Nếu nhị công tử không tin thì sẽ hối hận đấy!

Đồ Sĩ Kiệt trả lời ngay:

- Được sở hữu một con bướm xinh đẹp như thế, dù có phải trúng độc mà chết cũng đáng lắm, có gì phải hối hận đâu?

Hồ Điệp Cô Nường lắc đầu thở dài nói:

- Nếu vậy thật đáng tiếc lắm thay!

Đồ Sĩ Kiệt lại tiến thêm hai bước nữa gần như chạm tới người đối phương:

- Cô nương đến Lạc Dương làm khách, sao không để bốn công tử được làm chủ nhân tiếp nàng cho thỏa chí một lần?

Hồ Điệp Cô Nường đáp:

- Khi nào rồi và có hứng thú, tôi sẽ đến!

Tới đó hơi quay người đi.

Đến lúc này, Đồ Sĩ Kiệt mới phát hiện thấy Hoàng Thiên Vũ đứng trong lều, lập tức biến ngay sắc mặt.

Nhưng liền ngay đó, hắc cười hô hố nói:

- Thì ra cô nương tới đây để trình diễn một màn ong bướm, chẳng trách nào đối với bốn công tử khách khí như thế...

Hoàng Thiên Vũ bước ra khỏi lều, lạnh lùng nhìn Đồ Sĩ Kiệt.

Nụ cười vụt tắt trên bộ mặt nhăn nhó của nhị công tử.

Một trong bốn tên võ sĩ kêu lên:

- Nhị thiếu gia! Xem dạng hấn rất giống...

Hấn không dám nói hết câu.

Những thớ thịt trên mặt Đồ Sĩ Kiệt giật giật mấy cái. Hấn run giọng hỏi:

- Người là... Kinh Thiên Kiếm?

Hoàng Thiên Vũ lạnh lùng đáp:

- Không sai!

Đồ Sĩ Kiệt lùi lại một bước.

"Soạt" một tiếng, kiếm được rút phắt ra khỏi bao.

Bốn tên võ sĩ cũng rút binh khí vây lấy Hoàng Thiên Vũ.

Toàn trường sung mãn sát cơ.

Hồ Điệp Cô Nương vẫn giữ nụ cười quyến rũ, vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Thực tế cô ta là ngoài ngoài cuộc, không dính dáng gì đến cuộc tranh chấp này, việc gì phải căng thẳng?

Hoàng Thiên Vũ trông bề ngoài vẫn trầm tĩnh đến lạnh lùng như một thỏi băng, nhưng thực ra trong lòng đang rất kích động.

Con người ta có máu có thịt, có lý trí, biết lường trước mọi hậu quả, hiểu tâm lý của đối phương, làm sao không kích động khi đang ở trong tình huống kiếm phát cung dương này, rất có khả năng sẽ có đầu rơi máu đổ?

Sự việc là Đồ Tử Yến, thiên kim ái nữ của Lạc Dương đệ nhất thế gia bị hiếp giết mà ra. Còn chính Hoàng Thiên Vũ là đối tượng bị nghi can là hung thủ.

Nay huynh trưởng của nạn nhân đã tìm tới đây, đứng đối diện với cừu nhân, hậu quả khó mà liệu trước.

Người chỉ danh Kinh Thiên Kiếm là hung thủ là Giang Tứ Châu, nhi tử của vị Trưởng lão Võ Minh Giang Thượng Hàn.

Nay nhân chứng đã chết, không thể đối chứng.

Hiển nhiên đó là một âm mưu vô cùng thâm độc với mục đích là mượn tay Đồ gia trang và Võ Minh giết chàng.

Cho dù Hoàng Thiên Vũ không bị giết, nhưng cũng trở nên thân bại danh liệt, vĩnh viễn không bao giờ tẩy rửa được vết nhơ.

Từ sáng đến giờ, đã hàng trăm lần chàng tự hỏi:

"Kẻ độc ác đó là ai? Vì sao đang tâm hại mình như vậy?"

Đồ Sĩ Kiệt chợt quát lên:

- Hoàng Thiên Vũ! Người là đồ bại hoại của võ lâm, là cầm thú của nhân gian! Hành vi tàn bạo vô sỉ của người thần người cùng diệt. Ta cần lột da xẻ thịt người, băm vằm người thành muôn mảnh!

Hoàng Thiên Vũ không nói gì, nhưng một nỗi cuồng nộ vô biên xâm chiếm lấy người chàng.

Tuy vậy, chàng cố nghiến răng nín nhịn.

Đồ Sĩ Kiệt lại quát lên:

- Hoàng Thiên Vũ! Người có gì để nói nữa?

Hoàng Thiên Vũ lên tiếng:

- Có. Chỉ một câu thôi.

- Nói đi.

- Tại hạ bị vu oan giá họa, có kẻ gấp lửa bỏ tay người. Tại hạ sẽ tìm ra hấn để lấy lại sự thanh bạch của mình.

Đồ Sĩ Kiệt rít lên:

- Hoàng Thiên Vũ! Loại như người không có tư cách gì mà nói câu đó! Chúng có rành rành, người còn định chối cãi sao được? Người là đứa tiểu nhân nhất trong bọn tiểu nhân, kẻ ti tiện nhất trong lũ ti tiện!

Hoàng Thiên Vũ run lên.

Đây là lần đầu tiên trong đời chàng bị kẻ khác nhục mạ ngay trước mặt một cách kinh khủng như thế. Những mạch máu trong người chàng đập giần giật như muốn vỡ tung ra, tưởng chừng không sao chịu nổi, muốn tuốt kiếm giết sạch những người xung quanh.

Suốt ba năm tu tập, võ công và kiếm thuật của Hoàng Thiên Vũ đã đạt tới xuất thần nhập hóa, chàng tự tin đã phát kiếm sát thương nhân, muốn giết người chỉ e trước mặt chàng đây không một ai sống sót.

Nhưng cũng nhờ ba năm tu tập đó mà chàng trầm tĩnh hơn rất nhiều, có thể nín nhịn đến cực hạn...

Tuy nén lòng không được để không xảy ra hậu quả nghiêm trọng, nhưng trái tim kiêu hãnh của chàng như bị một mũi dao đâm vào.

Đồ Sĩ Kiệt bước lên hai bước, dừng ở cự ly sẵn sàng xuất thủ.

- Rút kiếm!

- ...

Hoàng Thiên Vũ không nói, cũng không động.

Điều cần nói chàng đã nói rồi, bây giờ không muốn giải thích thêm một câu nào nữa, bởi biết rằng làm như thế chỉ là thừa.

Trong óc chàng vẫn còn văng vẳng câu nói của Quách Trung:

- Bất kỳ trong tình huống nào, lão đệ cũng không được dả thương những người truy bắt mình!

Hoàng Thiên Vũ lấy câu đó làm động lực cho sự nén nhịn.

Đồ Sĩ Kiệt "Hừ" một tiếng, nói:

- Người là giống bại hoại cần phải diệt trừ khỏi loài người. Có rút kiếm hay không cũng thế thôi. Đối với người không cần phải áp dụng quy củ trong giang hồ.

Hai mắt hấn đỏ ngầu, sát cơ hiện rõ như vật hữu hình vậy!

Hoàng Thiên Vũ vẫn đứng nguyên như một pho thạch tượng.

Trái tim chàng đang rỉ máu. Trong lúc này chàng không nghĩ đến bất cứ điều gì, ngoài việc tự nhủ mình:

"Hãy cố nhịn!"

- Nhị công tử!

Hồ Điệp Cô Nương chợt uyển chuyển bước tới, trên môi vẫn giữ nụ cười bất tuyệt, đưa bàn tay trắng muốt khẽ chạm vào cánh tay cầm kiếm của Đồ Sĩ Kiệt, cất giọng trong trẻo:

- Làm sao công tử không tin lời của Kinh Thiên Kiếm vừa nói...

Đồ Sĩ Kiệt ngắt lời:

- Ta tuyệt đối không tin!

Hồ Điệp Cô Nương vẫn nhỏ nhẹ:

- Nhị công tử! Người trong Lạc Dương đệ nhất thế gia nên có nhân phẩm phong độ hơn người khác, sao không cho vị đó một cơ hội...

Đồ Sĩ Kiệt cướp lời:

- Cô bệnh hẩn chứ gì?

Đôi mắt hẩn càng đỏ ngầu lên, đầy những tia máu ngang dọc.

Hồ Điệp Cô Nương vẫn thản nhiên đáp:

- Đó là lời góp ý khách quan...

Đồ Sĩ Kiệt "Hừ" một tiếng nói:

- Cô đồng tình với loại lang thú đó, là đồng bọn của hẩn chứ gì?

Hồ Điệp Cô Nương lắc đầu:

- Chỉ là mối tình cờ gặp thôi, không phải đồng bọn.

- Nếu vậy thì cô nương tránh ra đi!

Hồ Điệp Cô Nương quả nhiên lùi lại mấy bước, nhưng vẫn giữ nguyên nụ cười bất biến trên môi.

Đồ Sĩ Kiệt từ từ giơ kiếm lên.

Bốn tên võ sĩ cũng đưa binh khí nhằm vào Hoàng Thiên Vũ, đứng ở tư thế sẵn sàng xuất thủ.

Trời đã tối từ lâu, chỉ có ánh trăng phản chiếu lên những thanh kiếm lấp lánh càng tăng thêm vẻ lạnh lùng đáng sợ.

Hoàng Thiên Vũ vẫn đứng khoanh tay trước ngực không có phản ứng gì, tư thế không hề thay đổi.

Thiếu chủ của Lạc Dương đệ nhất thế gia võ công đương nhiên không phải tầm thường, chỉ cần nhìn động tác phát kiếm của hẩn cũng rất độc đáo, cũng đủ biết kiếm thuật hơn người.

Đây không phải là cuộc tỷ võ quá chiêu, mà trút hận thù lên mũi kiếm để tiêu diệt cừu nhân.

"Veo veo!"

Không khí dồn nén lại như trước cơn giông bão vỡ tung ra cùng với hai chiêu sấm sét của Đồ Sĩ Kiệt.

Võ học kiếm thuật của Lạc Dương đệ nhất thế gia quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ chiêu đầu tiên hàm chứa sát thủ, chỉ e trong võ lâm đương đại khó tìm được người hóa giải hoặc tránh khỏi thụ thương.

Hoàng Thiên Vũ hơi lách mình, chỉ vừa đủ để thoát khỏi hai chiêu kiếm tuyệt sát trong gang tấc.

Đồ Sĩ Kiệt sững sốt đứng ngây ra.

Hắn không sao ngờ được đối phương không hề chuẩn bị mà thoát được hai chiêu sát thủ vô cùng thần tốc của mình một cách kỳ diệu đến thế.

"Veo veo veo!"

Đến lượt bốn tên võ sĩ đồng loạt tấn công, từ bốn hướng khác nhau đâm vào các tử huyệt trên người Hoàng Thiên Vũ.

Ánh đao kiếm hoa lên loang loáng không nhận ra chiêu thức, chỉ thấy ánh thép bao trùm lấy kẻ nghi can.

Kình phong nổi lên như giông bão khiến cát bay lên rào rào làm át cả ánh trăng.

Quả không hổ danh người của Lạc Dương đệ nhất thế gia!

Lần này thì Hoàng Thiên Vũ có phản ứng.

"Choang choang!"

Vang lên hai âm thanh chát chúa, liền đó là hai thanh kiếm bị đánh bật ra, hai tên võ sĩ hốt hoảng nhảy lùi lại.

Tay trái Hoàng Thiên Vũ cầm thanh kiếm vẫn còn nằm nguyên trong vỏ, chỉ một chiêu đánh bật hai tên kiếm thủ, đồng thời tránh hai thanh đao khác chém vào với tay trái không phải là tay thuận, thật là chuyện khó tin!

Đồ Sĩ Kiệt lại giương kiếm lên, tuy sắc mặt tái xanh nhưng đôi mắt đỏ ngầu vẫn đầy sát khí như trước.

Chợt nghe Hồ Điệp Cô Nương quát lên:

- Dừng tay!

Đồ Sĩ Kiệt vẫn không rời mắt khỏi Hoàng Thiên Vũ, nhưng câu hỏi lại dùng cho Hồ Điệp Cô Nương:

- Cô nương định can thiệp hay sao?

- Nhị công tử thừa sức thấy rõ rằng chẳng cần tôi phải can thiệp, và tôi cũng không có ý đó.

Đồ Sĩ Kiệt nhú mày hỏi:

- Vậy cô muốn gì?

Hồ Điệp Cô Nường phản vấn:

- Nếu Kinh Thiên Kiếm rút kiếm khỏi vỏ tất sẽ có máu. Nhị công tử thừa nhận điều này không?

Đồ Sĩ Kiệt nghiêng răng nói:

- Ta chỉ thừa nhận một điều rằng cần phải moi tim tên cuồng đồ đó!

Đương nhiên chỉ qua vài chiêu, hấn thừa hiểu Kinh Thiên Kiếm võ công cao thâm mạt trắc, nhưng lòng thù hận khiến hấn mụ mẫm đi, mất hết lý trí, trong lòng chỉ sục sôi khao khát trả thù.

Hồ Điệp Cô Nường vẫn ngọt ngào nói:

- Nhị công tử. Tôi nhìn ra Kinh Thiên Kiếm không muốn máu đỏ...

Đồ Sĩ Kiệt rên lên:

- Hấn sợ chết! Nếu hấn còn giết người thêm nữa thì toàn thể võ lâm sẽ lột da ăn thịt hấn.

Hoàng Thiên Vũ mặt xám lại, rấn đanh như thép, hoàn toàn không lộ ra chút biểu cảm nào.

Hồ Điệp Cô Nường cười hỏi:

- Nhị công tử cho rằng thế ư? Giết một người hay giết một trăm người thì có gì khác nhau đâu? Đẳng nào thì cũng là hung thủ giết người cả! Chung quy lại, anh ta cũng chỉ có một mạng sống duy nhất để trả thôi! Đúng chứ?

Đồ Sĩ Kiệt chột hỏi:

- Cô thích loại người như thế lắm sao?

Hấn chột xoáy vào Hồ Điệp Cô Nường, câu hỏi vừa châm chọc lại vừa rất hiểm độc.

Giá như người khác thì hấn đã rút kiếm ra rồi, nhưng Hồ Điệp Cô Nường vẫn không hề nhú mày, thản nhiên đáp:

- Cũng có thể!

Đồ Sĩ Kiệt buông một câu:

- Thì ra cũng loài rấn rết độc như nhau cả!

Lần đầu tiên thiếu nữ cau mày:

- Nhị công tử nói năng nên khách khí một chút!

Đồ Sĩ Kiệt nhếch mép cười khinh thị:

- Đối với hạng nữ nhân như ngươi thì cần gì phải khách khí?

Bây giờ thái độ của hắn đối với cô ra đã khác hẳn, không lảng lơ ong bướm như trước mà đầy hằn học.

Hồ Điệp Cô Nương vẫn điềm tĩnh:

- Này! Nhị công tử! Tôi là hạng nữ nhân thế nào?

Cô ta không có vẻ gì tức giận, thái độ vẫn rất nhu hòa.

Đồ Sĩ Kiệt bật ra:

- Hạng nữ nhân hể thấy nam nhân đẹp mã thì lẫn vào!

- Thế ư?

Hồ Điệp Cô Nương bỗng cười khanh khách nói:

- Nhị công tử! Nếu vậy thì nên nói cho công bằng, công tử với tôi mới đúng là cùng một hạng người!

Giọng Đồ Sĩ Kiệt chợt dịu lại:

- Cô nương thừa nhận như thế chứ?

Hồ Điệp Cô Nương gật đầu:

- Tôi xưa nay bao giờ cũng nói thật!

- Tốt lắm! Chúng ta sẽ nói chuyện này sau!

Hồ Điệp Cô Nương lắc đầu đáp:

- Chỉ e sau này chúng ta không có cơ hội đâu!

Đồ Sĩ Kiệt ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương...

Hồ Điệp Cô Nương xua tay nói:

- Nhị công tử! Tra kiếm vào đi, đừng đánh nữa! Cho dù Kinh Thiên Kiếm đứng một chỗ, công tử cũng không giết được anh ta đâu. Nếu không tin thì cứ thử xem!

Cô ta chợt quay sang Hoàng Thiên Vũ, nhìn chàng bằng ánh mắt có thể thiêu cháy trái tim bất cứ nam nhân nào.

Nhưng chàng thì không.

Lúc này trông chàng như hóa đá, đôi mắt nhìn vào một nơi nào đó tựa hồ như ngưng kết lại.

Đồ Sĩ Kiệt cười lên "Hắc hắc" hai tiếng, nhưng đột nhiên hấn giật nảy người, mắt trợn tròn, mặt biến sắc giống như vừa bị độc xà cắn phải, thanh kiếm đang giương về phía Hoàng Thiên Vũ rũ xuống, thất thần nhìn Hồ Điệp Cô Nương, run rẩy nói:

- Yêu nữ... người sao dám... dụng độc ám hại thiếu gia?

Giọng hắn vừa căm phẫn vừa bi thảm.

Bốn tên võ sĩ thấy vậy đều thất kinh biến sắc.

Hoàng Thiên Vũ cũng chấn động cả tâm thần, đầu óc mông lung liền sực tỉnh lại.

Làm sao Hồ Điệp Cô Nương lại dụng độc đối với Đồ Sĩ Kiệt? Và cô ta hành động như thế nào?

Hai tên võ sĩ đứng gần nhất bất thần vung kiếm đâm vào Hồ Điệp Cô Nương, thế vô cùng thần tốc và hiểm ác.

Hồ Điệp Cô Nương phát hai tay áo nhẹ nhàng và mỹ diệu chẳng khác nào con bướm tung hai cánh.

Hai tên võ sĩ cùng kêu lên kinh hãi, bị kinh lực đẩy lùi lại bốn năm bước, ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau.

Bọn tùy tùng hai vị thiếu gia trong Đồ gia trang đều thuộc hàng tinh tráng, có danh tiếng trong giang hồ, nhất là trong vùng lưỡng ngạn Hoàng Hà ít gặp được địch thủ, vậy mà không chịu nổi cú phát tay nhẹ của một nữ nhân, thử hỏi làm sao không kinh hoàng?

Hoàng Thiên Vũ càng không ngờ rằng Hồ Điệp Cô Nương có võ công cao cường đến thế.

Càng lúc, chàng càng nhận thấy thiếu nữ phóng đảng và khó hiểu này là nhân vật rất đáng sợ.

Vì sao cô ta ám hại nhị thiếu gia của Đồ gia trang? Chẳng lẽ phía sau cô ta là cả một thế lực rất lớn, đến mức coi thường cả môn phái có thế lực vào hạng nhất nhì của võ lâm này?

Cô ta làm như thế nhằm mục đích gì?

Nhân vật đáng sợ này có mâu thuẫn gì với Đồ gia trang hay sao? Và điều cốt yếu nhất là cô ta có dính dáng gì đến vụ án của Đồ Tử Yến ở Đăng Phong không?

Bấy giờ sắc mặt của Đồ Sĩ Kiệt đã tái ngắt như sáp, những thớ thịt giãn giật, răng nghiến chặt tỏ ra rất đau đớn.

Hồ Điệp Cô Nường làm như không có chuyện gì xảy ra, hướng sang Hoàng Thiên Vũ mỉm cười nói:

- Trời không còn sớm nữa! Hoàng đại hiệp nên đi thôi! Nơi này không phải là chỗ có thể ngủ qua đêm được!

Nói xong còn nháy mắt với chàng trông rất tự nhiên!

Hoàng Thiên Vũ lạnh nhạt nhìn cô ta, tự nhủ:

"Cô nương nhìn sai người rồi! Hoàng Thiên Vũ ta không phải là hạng nam nhân như cô nghĩ đâu!"

Đồ Sĩ Kiệt đứng không vững nữa phải ngồi bệt xuống. Bốn tên thuộc hạ liền đến vây lấy sẵn sóc, nhưng không biết phải làm gì.

Hoàng Thiên Vũ chợt nhớ lại vừa rồi Hồ Điệp Cô Nường có chạm nhẹ vào tay Đồ Sĩ Kiệt, chắc đó là thời điểm cô ta dụng độc.

Vừa rồi cô ta thừa nhận mình là loài bướm bướm có độc, bây giờ mới nghiệm lại là không sai.

Cô ta muốn giết Đồ Sĩ Kiệt hay chỉ cảnh cáo hấn, thực hiện lời đe dọa vừa rồi của mình?

Hồ Điệp Cô Nường uyển chuyển bước lại gần chàng nói:

- Đi thôi, còn chờ gì nữa? Chàng muốn hàng chục người kéo đến gây thêm phiền phức nữa hay sao?

Đêm đã xuống từ lâu, ngàn sao in bóng xuống dòng sông Hoàng Hà mệnh mông cuộn sóng.

Xung quanh, bờ cát bãi lau dưới ánh trăng suông nhạt nhòa hòa lẫn với nhau nửa thật nửa ảo...

Đúng thật! Nơi đây đâu phải là chỗ nghỉ đêm?

Nhưng đi đâu bây giờ?

Dù sao cũng rời khỏi đây đã rồi sẽ tính.

Hồ Điệp Cô Nường nói không sai, nếu lực lượng của Võ Minh hoặc người của Đồ gia trang kéo đến thì sẽ rất phiền phức. Tuy chàng không sợ, nhưng lúc đó chỉ có hai cách lựa chọn: bỏ chạy hoặc phải giết người.

Cả hai giải pháp xem ra đều không ổn!

Hoàng Thiên Vũ quay người cất bước.

Hồ Điệp Cô Nường không chút e ngại, lập tức bước theo.

- o O o -